

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

16 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 aprilie 2015, declarate de inculpații

Preida Lilian Nicolae, născut la 05 august 1994, originar și domiciliat or. Soroca, str. M. Cebotari 25.

și

Mișcoi Viorel Mihail, născut la 14 iulie 1989, originar și locuitor s. Bădiceni, r-nul. Soroca.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.02. - 29.12.2014;

Instanța de apel: 26.01. - 22.04.2015;

Instanța de recurs: 18.12.2015 - 16.03.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 29 decembrie 2014, au fost recunoscuți vinovați și condamnați:

Lilian Preida

- în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani 2 luni închisoare, fără amendă;
- în baza art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, prin prezenta sentință și prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 octombrie 2014, a fost stabilită pedeapsa definitivă 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

Viorel Mișcoi

- în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani 2 luni închisoare, fără amendă;
- în baza art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, prin prezenta sentință și prin sentința Judecătoriei Soroca din 17 noiembrie 2014, a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani 3 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că la 28 decembrie 2013, aproximativ la ora 21²⁰, inculpații Lilian Preida și

Viorel Mișcoi, intenționat, cu scop de profit, în urma înțelegerii prealabile și de comun acord, aflându-se pe str. Oleinaia, or. Soroca și întâlnind-o pe cet. Alisa Vîntu, în mod deschis i-au sustras ultimei bunuri materiale în sumă totală de 650 lei, cauzându-i astfel părții vătămată un prejudiciu material considerabil.

3. Avocatul Alexandr Olșanski în numele inculpatului și inculpatul Viorel Mișcoi, au contestat sentința cu apeluri, solicitând casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În susținerea cerințelor, apărarea a menționat, că la adoptarea sentinței de condamnare, prima instanță nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate A. Vîntu (din cadrul cercetării judecătorești) și a martorului A. Cebotari, din care rezultă nevinovăția inculpatului V. Mișcoi, și anume, că de fapt geanta a fost sustrasă de către inculpatul L. Preida, iar V. Mișcoi în acel moment stătea în spate, ori, apărarea consideră că în cazul dat careva probe pertinente și concludente în sensul vinovăției lui V. Mișcoi de către acuzare nu au fost prezentate.

3.1. Inculpatul Lilian Preida, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă, deoarece are la întreținere un copil minor bolnav, se află la evidența medicului psihiatru.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 aprilie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere corectă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la condamnarea inculpaților Lilian Preida și Viorel Mișcoi în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, cu stabilirea pedepselor definitive lui Lilia Preida de 6 ani închisoare, iar lui Viorel Mișcoi de 5 ani 3 luni închisoare, ambii cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

În acest sens, instanța de apel a conchis, că vinovăția inculpaților este confirmată prin declarațiile inculpatului V. Mișcoi; părții vătămate A. Vîntu (f.d. 112-114, vol. I); martorilor A. Cebotari (f.d. 130-131, vol. I), A. Preida (f.d. 209-210, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 29 decembrie 2013 (f.d. 6-7, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 15 ianuarie 2014, între partea vătămată și învinuitul L. Preida (f.d. 65, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 15 ianuarie 2013, între partea-vătămată și învinuitul V. Mișcoi (f.d. 70, vol. I); procesul-verbal de sesizare din 28 decembrie 2008 (f.d. 4, vol. I); comunicare telefonică din 28 decembrie 2013 (f.d. 5, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 29 decembrie 2013 (f.d. 6-7, vol. I); ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 15 ianuarie 2014 (f.d. 8, vol. I); datele caracteristice în privința lui L. Preida (f.d. 39-43, vol. I); sentința Judecătoriei Soroca din 28 iunie 2012 (f.d. 44-45, vol. I); sentința Judecătoriei Soroca din 13 decembrie 2012 (f.d. 46, vol. I); datele caracteristice în privința lui V. Mișcoi (f.d. 55-59, vol. I); sentința Judecătoriei Soroca din 06 aprilie 2011 (f.d. 60-61, vol. I); sentința Judecătoriei Soroca din 16 iunie 2011

(f.d. 62-64, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 15 ianuarie 2014, între partea vătămată și învinuitul L. Preida (f.d. 65, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 15 ianuarie 2014, între partea vătămată și învinuitul V. Mișcoi (f.d. 70, vol. I); informație de la Șeful Biroului de probațiune Soroca în privința lui L. Preida (f.d. 190-191, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 01 octombrie 2008 (f.d. 192-194, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 15 octombrie 2008 (f.d. 195, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 15 octombrie 2008 (f.d. 196, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 15 februarie 2011 (f.d. 197-198, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 13 decembrie 2012 (f.d. 199, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 28 iunie 2012 (f.d. 200, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 03 iunie 2014 (f.d. 201-202, vol. I); decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 octombrie 2014 (f.d. 203-204, vol. I); sentința Judecătorei Soroca din 17 noiembrie 2014 (f.d. 205-206, vol. I);

Astfel, instanța de apel a considerat, că afirmațiile invocate de apărare și inculpatul V. Mișcoi prin care se susține că ultimul nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, nu pot fi luate în considerație, deoarece acestea sunt combătute de totalitatea probelor descrise supra, iar prima instanță corect a înlăturat toate dubiile privind nevinovăția inculpatului și just a concluzionat referitor la vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Referitor la critica apărării prin care se susține că prima instanță urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate și a martorilor A. Preida, A. Cebotari, instanța de apel a conchis, că aceste argumente nu pot fi reținute în favoarea inculpatului V. Mișcoi, deoarece în cadrul judecării cauzei, atât în prima instanță cât și în instanța de apel, nu au fost stabilite circumstanțe, care pun la îndoială veridicitatea declarațiilor acestora, ori, partea vătămată detaliat a descris împrejurările săvârșirii infracțiunii de către inculpatul V. Mișcoi, mai mult, partea vătămată și martorii vizați au fost audiați în cadrul unui proces public, sub jurământ.

Totodată, instanța de apel a stabilit, că nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul V. Mișcoi, nu echivalează cu achitarea acestuia, iar afirmațiile inculpatului în acest sens, instanța de apel le-a considerat drept o metodă de apărare.

În ce privește apelul declarat de inculpatul L. Preida, instanța de apel a statuat , că prima instanță a făcut o analiză amplă a probelor cercetate, iar concluziile privind vinovăția lui L. Preida de săvârșirea infracțiunii incriminate rezultă din probele administrate, cărora le-a fost dată o apreciere legală sub toate aspectele, complet și obiectiv.

La compartimentul individualizării pedepsei, instanța de apel a enunțat, că prima instanță în deplină măsură a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, și anume de gravitatea infracțiunii care face parte din categoria celor grave, persoana inculpaților care se caracterizează negativ la locul de trai, inculpatul L. Preida anterior a fost condamnat de mai multe ori pentru infracțiuni similare.

5. Inculpatul Viorel Mișcoi, fără a invoca careva temeii din cele 16 prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri obiective.

În motivare recurentul a invocat dezacordul cu modalitatea de apreciere a

probelor, menționând în acest sens, că instanțele de fond la judecarea cauzei nu au luat în considerație faptul că partea vătămată în cadrul ședințelor de judecată și-a schimbat depozițiile, iar geanta i-a fost sustrasă de către L. Preida, deoarece V. Mișcoi se deplasa înaintea părții vătămate.

5.1. Inculpatul Lilian Preida, la fel, fără a invoca careva temeii din cele 16 prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, invocând că doar el se face vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, inculpatul V. Mișcoi nu a participat la sustragerea în mod deschis a genții părții vătămate A. Vîntu, ultimul se deplasa înaintea lor.

6. Asupra recursurilor declarate de inculpați, a depus referință procurorul, solicitând inadmisibilitatea acestora, deoarece motivele invocate de recurenți nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Pornind de la expunerea argumentelor privitor la soluția de inadmisibilitate a recursului ordinar declarat de inculpați, Colegiul penal amintește că potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursurilor declarate de inculpați, care nu au invocat careva temeii concret de casare a hotărârii contestate, se constată că inculpatul V. Mișcoi critică modalitatea de apreciere a probelor administrate, iar inculpatul L. Preida critică pedeapsa aplicată, ori, recursurile inculpaților în drept semnaleză prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Cu referire la recursul ordinar declarat de inculpatul V. Mișcoi.

Analizând criticile formulate, prin prisma temeiului circumscris cazurilor de casare prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de inculpat ca fiind nefondate, avînd în vedere în acest sens următoarele considerente.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe, din considerentul că instanțele de fond nu au apreciat la justa valoare probatoriul administrat în prezenta cauză penală.

Astfel, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului probe și circumstanțe, care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel corect sau au fost apreciate unilateral, creîndu-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Însă, analizînd materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide, că la judecarea apelurilor instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a condamnării în privința inculpatului V. Mișcoi în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, ori, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în pct. 4. din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din cererea de recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește, că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, instanța de recurs nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestora prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decît cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, ori, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificînd materialele dosarului specifică, că judecînd apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptînd o soluție corectă în cauza deferită judecării.

Astfel, toate probele au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute de instanța de apel rezultă din materialul factologic acumulat în cauză.

Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că aceste motive au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de condamnare a inculpatului.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de drept, atât de către prima instanță cât și de cea de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator.

Cu referire la recursul ordinar declarat de inculpatul L. Preida.

La capitolul individualizării pedepsei aplicate inculpatului L. Preida, instanța de apel corect a statuat, că prima instanță a ținut pe deplin cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, și anume de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite care face parte din categoria celor grave, de persoana celui vinovat care la locul de trai se caracterizează negativ, este cu antecedente penale, fiind condamnat anterior pentru săvârșirea infracțiunilor analogice.

Așadar, inculpatului i-a fost stabilită corect pedeapsa 5 ani 2 luni închisoare ***fără amendă***, în limita prevăzută de lege, or, sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, prevede pedeapsa închisorii de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale, respectiv sancțiunea aplicată se încadrează în aceste limite, mai mult, în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni ***prin cumul parțial al pedepselor aplicate***, prin prezenta sentință și prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 octombrie 2014, a fost stabilită pedeapsa definitivă 6 ani închisoare.

Deci, având în vedere circumstanțele relevate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel corect a menținut sentința primei instanțe în partea stabilirii pedepsei, ori, pedeapsa închisorii în cazul dat este echitabilă faptei săvârșite de inculpatul L. Preida și este în corespundere cu normele legale, care va duce la atingerea scopului acesteia în vederea restabilirii echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului cât și a altor persoane.

Subsidiar, referitor la critica inculpatului L. Preida prin care se susține că inculpatul V. Mișcoi nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, or, infracțiunea de tâlhărie în privința părții vătămate A. Vîntu a fost săvârșită doar de L. Preida, Colegiul penal enunță, că aceasta este neîntemeiată, deoarece astfel de motive, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel, alegațiile formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală.

Pe cale de consecință, se reiterează, că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și cea de apel în privința inculpaților, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticele formulate sub aceste aspecte de către titularii cererilor de recurs.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de inculpații *Preida Lilian Nicolae* și *Mișcoi Viorel Mihail*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 aprilie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiate. Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 aprilie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev